

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER

A R R E S T

**nr. 217.142 van 6 januari 2012
in de zaak A. 203.117/XIV-33.874**

In zake : Idries TARGALI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Blomme
kantoor houdend te 8820 Torhout
Vredelaan 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de Minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 3 januari 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 30 december 2011 van de directeur van de gevangenis van Brugge waarbij de verzoeker de tuchtsanctie “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte” met de mogelijkheid tot “bezoek achter glas” gedurende 7 dagen wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 januari 2012 om 11.30 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Amélie Mertens de Wilmars, die loco advocaat Koen Blomme verschijnt voor de verzoeker, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Brugge.

3.2. Op 7 december 2011 wordt lastens de verzoeker een verslag aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt gesteld:

“(…)
Bovengenoemde eiste een handtekening van mij tijdens de etensbedeling omdat zijn koosjermaaltijd niet in orde zou zijn.
Toen celgenoot Chioua een dreigende houding t.o.v. mij aannam zwaaide hij met zijn arm richting mijn hoofd, mij net niet rakend.
Samen met celgenoot namen ze een fysiek intimiderende houding aan en noteerden op ostentatieve wijze mijn naam van op mijn badge.
Verder zei DHR. Targali: "Buiten zullen ze er ook niet mee lachen".
(...)”.

In het rapport wordt verder melding gemaakt van getuige “KO Lenoir”, die vermeldt: “Er heeft zich een discussie voorgedaan tussen beambte en voornoemde gedetineerde omtrent koosjer eten. Beambte is niet ingegaan op de eis van ondertekenen manifest.”.

3.3. Op 8 december 2011 wordt de verzoeker meegedeeld dat tegen hem een tuchtprocedure wordt opgestart, waartoe hij op 13 december 2011 zal worden gehoord. Daarbij wordt de verzoeker gewezen op de mogelijkheid om, indien hij dit wenst, te worden bijgestaan door een advocaat en wordt hem een kopie van elk stuk dat deel uitmaakt van het tuchtdossier, alsook een overzicht van vroegere sancties, overhandigd.

De verzoeker meldt dat hij een beroep wenst te doen op zijn raadsman en vraagt om de aanwezigheid van een lid van de Commissie van Toezicht op de hoorzitting.

3.4. Op 13 december 2011 wordt de verzoeker, in aanwezigheid van zijn raadsman, gehoord. In het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting wordt onder meer het volgende gesteld:

“(…)

De directeur herinnert de gedetineerde aan de ten laste gelegde feiten (rapport aan de directeur, en in voorkomend geval, bijkomende informatie):

d.d. 07/12/2011

Hij geeft het woord aan de gedetineerde / aan zijn advocaat, die verkla(a)r(t)(en):

Betrokkene stelt dat hij ivm zijn koosjere maaltijden mevr. Deloof gesproken heeft en met de rabijn die hier niet in de gevangenis kan komen.

Hij verzamelt de handtekeningen iedere keer dat hij geen koosjere maaltijd krijgt om dit dan naar een rabijn te sturen en zo een verandering te forceren via de ombudsman, via de lokale geloofsgemeenschap.

Betrokkene stelt dat hij het gevraagd heeft om te tekenen, niet geeist

Betrokkene zegt dat hij met de zin ‘buiten zullen ze der ook niet mee kunnen lachen’ doelde op zijn ombudsman en advocaat. Betrokkene zegt dat er niets gebeurt is maar zegt tegelijkertijd ook dat hij zijn ombudsman verwittigd heeft.

Betrokkene stelt ook dat na het incident de PB tegen de kwartierchef gezegd heeft dat hij problemen had met de makakken van cel 6.

De directrice vraagt wat hij dan aan de ombudsman gezegd heeft als er volgen hem niets gebeurt is geeft hij geen antwoord.

Betrokkene zijn advocaat herhaalt de feiten, en stelt dat er 8 verklaringen zijn van medegedetineerden oa van de diender die het eten hielp bij de etensbedeling en die bevestigen de verklaringen van zijn client.

De advocaat vraagt ook aan de hand van de verklaringen en het gebrek aan bewijzen dat er geen sanctie zou worden gegeven.

Door de directeur gestelde vragen en antwoorden van de gedetineerde/van de advocaat: zie voorgaande punt

De directeur hoort in aanwezigheid van de gedetineerde volgende getuigen (identiteit en hoedanigheid van de gehoorde getuigen):

geen

Door de directeur gestelde vragen en antwoorden van de getuige(n):

geen

De directeur nodigt de gedetineerde uit om zijn laatste opmerkingen mee te delen: geen

(…)”.

3.5. Nog op 13 december 2011 beslist de attaché-gevangenisdirecteur om de verzoeker als tuchtsanctie drie weken afzondering in de aan hem toegewezen verblijfsruimte op te leggen, van 14 december 2011 tot en met 3 januari 2012, omvattende “geen gemeenschappelijke activiteiten, individuele wandeling, individueel godsdienst beleven, glasbezoek van familie, 1 telefoon per week (uitgezonderd advocaat = altijd), geen opleidingsbijdrage, geen inkomsten uit arbeid in gemeenschap”.

3.6. Op 15 december 2011 beslist de gevangenisdirecteur bij “ordemaatregel” dat de verzoeker wordt “overgebracht naar een gesloten sectie, waar (hij) maandelijks geëvalueerd zal worden”.

3.7. Op 19 december 2011 dient de verzoeker tegen de onder randnummer 3.5 vermelde tuchtbeslissing van 13 december 2011 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad van State in. Luidens het betoog van de verzoeker in de voormelde zaak, kon worden bekomen dat de onder randnummer 3.6 vermelde “ordemaatregel” niet zou worden uitgevoerd, zolang de Raad van State over die vordering geen uitspraak heeft gedaan. Bij ’s Raads arrest nr. 216.992 van 21 december 2011 wordt de schorsingsvordering verworpen wegens het niet voldaan zijn van de grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.8. Op 26 december 2011 wordt lastens de verzoeker een nieuw rapport aan de directeur opgemaakt, waarin het volgende wordt gesteld:

“(…)
Targali Idris weigert te muteren naar cel 3653
(…)”

3.9. Op 27 december 2011 wordt aan de verzoeker meegedeeld dat tegen hem een tuchtprocedure wordt opgestart, waartoe hij op 30 december 2011 zal worden gehoord. Daarbij wordt de verzoeker gewezen op de mogelijkheid om, indien hij dit wenst, te worden bijgestaan door een advocaat en wordt hem een kopie van elk stuk dat deel uitmaakt van het tuchtdossier, alsook een overzicht van vroegere sancties, overhandigd.

3.10. Op 30 december 2011 vindt de hoorzitting plaats en op diezelfde dag legt de attaché-gevangenisdirecteur de verzoeker de tuchtsanctie “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte” met de mogelijkheid tot “bezoek achter glas” gedurende 7 dagen op.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)
Gelet betrokkene een RAD opliep naar aanleiding van het weigeren van een mutatie naar een gesloten sectie,
Gelet de mutatie naar een gesloten sectie werd betekend aan de hand van een ordemaatregel, welke betrokkene weigerde te tekenen.

Gelet betrokkene aanhaalt niet in kennis te zijn geweest van de ordemaatregel, doch gelet bij nader onderzoek blijkt dat betrokkene de ordemaatregel werd betekend, doch hij deze niet wou aftekenen,

Gelet betrokkene stelt dat hij niet wou muteren, aangezien er nog een procedure lopende is bij de Raad van State over een eerder gevoerde tuchtprocedure en hij hiervan het resultaat wou afwachten,

Gelet de directie de vordering bij uiterst hoogdringendheid bij de raad van state afwachtte alvorens de mutatie uit te voeren, omdat dit immers een kort uitstel betekende alvorens de mutatie kon worden uitgevoerd.

Aangezien de hoogdringendheid werd verworpen door de raad van state, werd door de directie beslist om de mutatie uit te voeren. De vernietigingsprocedure van de raad van state werd niet afgewacht omdat het voor de orde en veiligheid niet aangewezen is de mutatie langer uit te stellen,

Gelet betrokkene hiermee een bevel of instructie van het personeel weigerde op te volgen, wat verboden is volgens de algemene bepalingen van het huishoudelijk reglement,

Gelet het de gedetineerde niet toekomt te bepalen wanneer een mutatie dient te worden uitgevoerd,

Gelet de goede orde in de gevangenis in het gedrang werd gebracht,

Gelet de directeur de verantwoordelijkheid draagt voor de handhaving van de orde en de veiligheid (art 105 SS 1 basiswet)

Gelet de feiten bewezen zijn,

Gelet het een inbreuk van de tweede categorie betreft,

Gelet de sanctie noodzakelijk, passend en billijk is,

(...)”.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5. De verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat een annulatie zonder voorafgaandelijke schorsing tot gevolg heeft dat de tuchtstraf zal zijn ondergaan, vooraleer zij desgevallend ongedaan kan worden gemaakt en dat aan de annulatiebeslissing dus geen nuttig gevolg meer zal kunnen gegeven worden. De verzoeker betoogt verder dat hij al 11 jaar in de gevangenis verblijft, terwijl hij tot globaal 18 jaar werd veroordeeld en de rechter stelde dat hij 8 jaar in de gevangenis zou moeten verblijven. De strafuitvoeringsrechtbank heeft volgens de verzoeker al herhaaldelijk signalen gegeven dat

zijn dossier niet eindeloos kan geblokkeerd blijven en dat er snel werk moet gemaakt worden van de nodige begeleiding bij zijn sociale reclassering. De tuchtsanctie betekent een onmiddellijke en zeer ernstige inperking van zijn mogelijkheden om uitgaansvergunningen te bekomen, aangezien het vaste praktijk is dat in de adviezen van de directie en het Openbaar Ministerie naar het detentiegedrag wordt gekeken, op basis waarvan dan al dan niet positief omtrent uitgaansvergunningen, of nog, over een beperkte detentie of het elektronisch toezicht, wordt geadviseerd. De verzoeker betoogt dat, ondanks het feit dat door de strafuitvoeringsrechtbank reeds in vonnissen werd uiteengezet dat dit geen wettig criterium kan zijn, hij geen enkele kans op de toekenning van een uitgaansvergunning maakt, indien hij aan de tuchtsanctie wordt onderworpen. Zijn dossier zit dan opnieuw voor maanden, zo niet jaren, geblokkeerd.

Er is een zeer ernstig nadeel verbonden aan deze tuchtbeslissing op zich aangezien zij verder bouwt op een beweerd ontoelaatbaar detentiegedrag, terwijl dit in werkelijkheid niet zo was.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat er volgens de verzoeker in dat hij normaal uitzicht heeft op uitgangsperrmissies, teneinde zijn sociale reclassering op punt te stellen. De zeer nefaste gevolgen zijn onherstelbaar in die zin dat de klok niet teruggedraaid kan worden en hij dus een aantal bijkomende maanden effectief in de gevangenis zal dienen door te brengen. De onmogelijkheid om uitgaansvergunningen te bekomen wordt aangetoond door het voorleggen van beslissingen van de Directie Detentiebeheer, waarin expliciet wordt gesteld dat een sectie met streng regime met dergelijke vergunningen onverenigbaar is.

Hierbij komt volgens de verzoeker dat zijn zaak, voor wat de beperkte detentie betreft, op 11 januari 2012 door de strafuitvoeringsrechtbank in openbare zitting zal behandeld worden, terwijl hij naar een strengere sectie werd overgebracht, met een regime dat totaal onverzoenbaar is met een beperkte detentie en waardoor hij elke kans verliest om eindelijk de beperkte detentie te bekomen waarop hij gerechtigd is. Deze beslissing tot wijziging van sectie werd reeds aan de verzoeker medegedeeld, doch de uitvoering ervan werd aanvankelijk niet verder gezet, aangezien er een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wegens beweerdelijk ontoelaatbaar detentiegedrag tegen de tuchtmaatregel was ingediend. Ondanks het feit dat er geen uitspraak ten gronde werd gedaan, werd er toch tot mutatie overgegaan, met alle gevolgen vandien.

Beoordeling

6.1. De mogelijke impact van de tuchtstraf op eventuele beslissingen inzake uitgaansvergunningen of penitentiaire verloven is niet te beschouwen als een rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing. Als dat nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn. Overigens belet niets de verzoeker om zijn wettigheidskritiek op de bestreden beslissing aan de bevoegde instanties ter kennis te brengen, voor het geval zij zich daarop zouden willen steunen om de wettelijke strafuitvoeringsmodaliteiten te weigeren.

6.2. Verzoekers betoog dat hij bij een mutatie naar een sectie met een strenger regime geen uitgaansvergunningen of beperkte detentie meer zal kunnen bekomen, is niet relevant aangezien die mutatie niet het gevolg is van de bestreden tuchtsanctie maar van een eerder genomen ordemaatregel. De schorsing van de bestreden beslissing zou dan ook niet kunnen beletten dat de verzoeker naar een andere sectie wordt gemuteerd.

6.3. Het betoog van de verzoeker dat er een zeer ernstig nadeel verbonden is aan de tuchtbeslissing op zich, aangezien zij verder bouwt op een beweerd ontoelaatbaar detentiegedrag, terwijl dit in werkelijkheid niet zo was, lijkt te wijzen op een moreel nadeel, dat in de regel zal worden hersteld door de morele genoegdoening die een vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt. De verzoeker zet niet uiteen, laat staan dat hij aannemelijk maakt, waarom dit te dezen anders zou zijn.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes januari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Stephan De Taeye